

som sikrer begge parters rettigheder, om nævnets sammensætning, undersøgelse og behandling af klager, samt bestemmelser vedrørende betaling af gebyrer og omkostninger. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til stk. 1.

Ifølge *stk. 3* kan de private klagenævne godkendes for en begrænset periode. I dag godkendes de private nævne for 3 år, og der er ikke generelt tilsigtet ændringer i godkendelsesperioden. Det vil dog efter en konkret vurdering være muligt at godkende et privat klagenævn for mere end 3 år ad gangen.

Bestemmelsen i *stk. 4* giver ministeren bemyndigelse til at fastsætte regler for godkendelse af private klagenævne. Det er hensigten, at der skal opstilles visse retningslinier for godkendelse, jf. ovenfor.

Til § 6

Bestemmelsen er ny og foreslår i *stk. 1*, at Forbrugerstyrelsen kan fungere som sekretariat for godkendte, private klage- eller ankenævne mod betaling. Visse brancher kan være så små, at det ikke økonomisk vil kunne svare sig at oprette et nævn med eget sekretariat. Derfor kan en branche, der gerne vil markere, at man tager hånd om klagerne på et område under visse nærmere fastsatte kriterier oprette et brancheklagenævn, men lade Forbrugerstyrelsen fungere som sekretariat til at behandle nævnets sager. Tanken er således, at det kun er mindre brancher med forholdsvis få klager, der skal benytte denne mulighed. Allerede godkendte klagenævne, der behandler få sager, vil efter en konkret vurdering kunne benytte Forbrugerstyrelsen som sekretariat.

Bestemmelsen i *stk. 2* giver økonomi- og erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for Forbrugerstyrelsens funktion som sekretariat for et godkendt, privat klage- eller ankenævn, herunder muligheden for at oppebære indtægter herfor, således at Forbrugerstyrelsen udfører sekretariatsbetjeningen som indtægtsdækket virksomhed.

Til § 7

Bestemmelsen angiver, at Forbrugerklagenævnet behandler klager på områder, som ikke er dækket af et godkendt, privat klage- eller ankenævn. Heri ligger, at udgangspunktet i modsætning til tidligere er, at klager fra forbrugere skal behandles i private klagenævne. Visse brancher vil imidlertid være for små, for uorganiserede eller dække et så lille område, at der ikke er grundlag for et privat klagenævn. På sådanne områder er Forbrugerklagenævnet kompetent til at behandle klager.

Det er hensigten, at Forbrugerklagenævnet som udgangspunkt skal behandle klager på de samme områder, som i dag er omfattet af nævnets kompetence. Økonomi- og erhvervsministeren skal kunne undtage en række områder fra nævnets virksomhedsområde, jf. nærmere under bemærkningerne til § 10.

Forbrugeren skal først forgæves have rettet henvendelse til den erhvervsdrivende, før der kan indgives en klage.

Kun klager mod erhvervsdrivende omfattes af bestemmelsen. Udtrykket "erhvervsdrivende" skal forstås bredt. Der skal dog være tale om virksomhed af et vist omfang og af en vis varighed, men det kræves ikke, at man udelukkende er beskæftiget som erhvervsdrivende på det pågældende område, eller at man har fast forretningssted. Det er endvidere ikke nødvendigt, at der tilsigtes opnået økonomisk gevinst ved virksomheden.

De momenter, som nævnet hidtil har tillagt betydning ved vurderingen af, om en indklaget har kunnet anses som erhvervsdrivende, er bl.a. om den pågældende er bogføringspligtig, momspligtig, har fast forretningslokale eller en erhvervsmæssig markedsføring (annoncering, firmabrevpapir og lign.).

Ud over erhvervsdrivende i mere traditionel forstand har nævnet således anset f.eks. private vandværker, også selvom det er mindre vandværker, der er ejet af brugerne, som erhvervsdrivende; hundekenneler, der ikke har politimesterens godkendelse til at drive kennelvirksomhed, men som dog regelmæssigt har hvalpekuld, der sælges; samt en person, der syer et mindre antal kjoler om året til salg ved home-parties.

Foreninger og sammenslutninger, hvis formål udelukkende er velgørenhed, politisk, religiøst eller lignende, anses ikke for erhvervsdrivende.

Ministeren kan fastsætte regler om, at nævnet også kan behandle klager over offentlig virksomhed i det omfang, der er tale om varer eller ydelser, som kan sammenlignes med dem, der almindeligvis præsteres af privat erhvervsvirksomhed, jf. § 10, stk. 2.

Som forbruger anses personer, der erhverver varer eller ydelser, der hovedsageligt er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse. Hidtil er forbrugerbegrebet blevet forstået således, at der er tale om sidste led i omsætningskæden. Nævnet har derfor også behandlet klager fra erhvervsdrivende, såfremt klagen vedrører varer eller ydelser, som benyttes i en erhvervsvirksomhed, når disse ikke indgår i virksomhedens produktion eller er erhvervet med henblik på videresalg ("forbrugende erhvervsdrivende"). Det er hensigten at ændre denne praksis, således at Forbrugerklagenæv-